

HEKİMOĞLU İSMAİL

Menan Cinleri



TİMAŞ
T

Menan Cinleri: 1

Akşamın alacakaranlığında, yanık otlar üstünde ve kayalık bir vadide, cinlerin Menan Padişahı, kabilesine dedi ki:

“Bir zamanlar, buralar ormandı. İnsanlar, insanlardan değil, yılandan, çıyandan ve kurtlardan korkardı. Geyikler dolaşır, bülbüller şarkı söyler, çiçekler gülerdi. Ağaçlar yağmurla yıkanır, rüzgârla saçları taranır, dereler çağlardı. O günler çok gerilerde kaldı... Balta girmeyen ormanların yerini şimdi bozkırlar aldı. Şimdi balta sapı bulmak bile zor...”

“İyi ama dedeciğim, bunları niçin anlatıyorsun?”

“Evet, sen, bunları zor anlarsın. Yine de anlamaya çalış yavrum. Çünkü tecrübesizlik dertlere yol açar.”

Sonra bütün cinlere döndü:

“Ey Menan Cinleri, dikkat edin. Orman kesenlerin çocukları, bugün birbirini kesiyor. İnsanlar kahvede, okulda veya bir meydanda toplanıyor, yine insanlar gelip bunları öldürüyor. Artık şeytana, cine hatta mikroba gerek kalmadı. Kurşun yiyen insanlar çam gibi yıkılıyor. Kaçanlar gizlenince, geride ölümler, yaralılar kalıyor. Yine de ‘insanca’ yaşarlarmış... Benim de buna aklım ermiyor...”

“Dedeciğim sen her şeyi biliyorsun, hem de aklım ermiyor, diyorsun.”

“İnsanlar, çok ilerledi ve bizi geçtiler. Gökte uçuyorlar, denizin dibinde gidiyorlar ve yerde de birbirlerini yiyorlar. Son haberlere göre gökte ve denizde de savaşıyorlarmış. Böylece bize iş kalmadı ve işsizlik bütün acılığı ile artıyor. Bilmem ki ne yapmalı?”

“Yani, insanları çarpmaya gitmeyecek miyiz?”

“Gereksiz... Onlar, medeni araçlarla birbirlerine çarpıyor ve çarpıyorlar. Bu yüzden çoğu çarpık yaşıyor. Biz de işsiz kaldık işte. Fakat üzülmeyin. Eskiden insanlar, cin hikâyesi söyler, eğlenirdi. Şimdi biz de insan hikâyeleri, hatta inanılmaz şeyler anlatabilir, insan masalları söyler, böylece eğlenebiliriz.

Mesela insanlar, medeniyet denilen çok güzel bir şey bulmuş, çok güzel bir dünya kurmuşlar. Fakat bu güzel dünyada durmadan savaşıyorlar. İşte şimdi bu masalı sizlere anlatacağım.

Dahası var: ‘Dünya güzel, yaşamak güzel’ derler, her sene binlerce kişi intihar eder. Bu masalı da benden dinleyeceksiniz. Ümit ederim korkmazsınız.

Korkmazsınız deyince aklıma geldi. Eskiden insanlar, cinlerden korkardı, şimdi cinler insanlardan korkuyor, ne garip şey değil mi?

Bir gün musluğu sökülmiş çeşmenin başında... Bir gün dalı kırılmış ağacın altında... Bir gün sahipsiz bir vatanda... Bir gün ağlayan bir ananın yanında... Bir gün de tatil bekleyen polisin, jandarmanın civarında sizlere insanlık masalları anlatacağım. Şimdilik bütün cinlere öğüdüm şudur: İnsanlığını yitiren insanlardan kaçın.

Ne zaman ki insan olanlar, birbirlerine destek olur, insanlığını yitirenleri, kanunların zincirine bağlarsa, o zaman biz de şehirlere ineriz. İnsanların hayat düzenlerinde arızalar

çıkartırız. Tâ ki kendilerini her şeye hâkim sanmasınlar ve Allah'ı unutmasınlar.

Hastalıklar, insanlara ilaç aratır. Dertler dünyanın geçiciliğini gösterir. Evet, evet insan, şu dünyayı bir misafirhane bilmelidir. İşte bizim asıl vazifemiz budur.

Kısa kesiyorum ki sözün sonu, baş tarafını unutturmasın. Bütün cinler sabaha kadar serbesttir. Tekrar ediyorum, insanlardan uzak kalın ve insanlar gibi tehlikeli oyunlar oynamayın.

Ey Menan Cinleri, hepinize neşeli zamanlar!..”

Menan Cinleri: 2

Menan Cinleri gündüzle gecenin birleşme noktasında, zıtlar âlemine indiler. Hem içki kokan hem Kur'an okunan bir apartmana girdiler. Dikenler içinde gülü yaratan Allah'a hamd ettiler. Kapıları açmadan rüya gibi, ibadet edilen daireye geçtiler.

Torunlardan biri:

“Sağ ol be Menan Dede, bizi ne güzel bir eve getirdin. Duvarlarda dinî levhalar asılı, perdeler kapalı, her taraf namaz kılan, Kur'an okuyan tertemiz Müslümanlarla dolu...”

“Torunlar dikkat edin, siz insan değilsiniz. Her şeyin hem dışını hem de içini görürsünüz.”

“Offf Menan Dede, tüylerim diken diken oldu.”

“Neden?”

“Çünkü bu güzel hal, çirkin gerçeğin üzerine çekilmiş bir perde olmasın?”

Menan Dede, göğsünü kabarttı, heybetli bir görüntü alıp gürlledi:

“Torunlaaar! Öyleyse perdeyi açıyorum, işte şu mübarek Müslüman'ın kininden bir damla... Gururundan da bir damla aldım. Şöhret, makam sevgisi ve menfaat duygularından da

birer damla alalım. Bakınız, hepinizin gözü önünde bunları karıştırıp önünüze koyuyorum. Bu damlayı seyredin.”

Menan Dede, torunların yüzüne dikkatle baktı. Hepsi sakin. Kimsede telaş yoktu. Menan Dede, sağ elini damlanın üzerinde dolaştırdı ve çekti. O damla birdenbire başka bir âleme pencere oldu.

O Müslüman sanki secdeden yavaş yavaş kalktı. Kendisini tenkid eden din kardeşine kin ateşinden bir parça fırlattı. Adam oturduğu koltuktan aşağı düştü. “Yandım!” diye bağırdı ve yakanın kim olduğunu da söyledi. Fakat kimse inanmadı ve yanık yerini de gösteremedi.

O Müslüman, vicdanında hafif bir rahatsızlık duydu. Aklını imdada çağırdı.

Akıl:

“Böyle kimselerin kendine de milletine de faydası yok. Balonunu patlattığın iyi oldu. Adam olsunlar.”

Aynı adam, bu sefer şöhretine gölge düşürene iftira çelmesi taktı. Adam uzanıverdi. “Hayır düşmedi,” dedi. Hemen ilave etti: “Düşürülmüş cüzdanı almak için böyle bir numara yaptım.” İkinci iftirasını da mantık kılıfına sokup herkesi kendine inandırdı. Düşürdüğü adamın sayesinde yükseldiğini sandı. Koltuğa biraz daha yaklaştı.

O Müslüman demet demet paraların üzerine basıp koltuğa çıktı. “Otursam alçalırım,” diye ayakta durdu, önünde eğilen başların üzerinde yükseldi. Onun eski taraftarları, bilinmeyen bir yöne gidiyordu. O da başlar üzerindeydi. Etrafına bakındı, eski dostlarından kimse kalmamıştı. Yeni dostları ne istiyordu? Başını kaldırdı, ömrünün sonunu gördü. Dünyanın bittiğini, bir uçuruma geldiğini zannetti.

O an, birdenbire o bir damla, bir deniz oldu. Kabardı, coştı, kin dalgaları ile gurur kayaları çarpıştı. Şöhret rüzgârı ile makam sarayının çatısı uçtu. Menfaat kılıcı, hâkimiyetin boynunu kesti. “Eyvah!” diye haykırırken yine akıl imdada yetiştı. “İnsanların ekserisi bozuktur, bunlara merhamet edilmez,” dedi. Rahatladı, etrafına bakındı, Müslümanların viran olan haline ağladı. Suçlu aradı. Gözyaşını silecek tek dostu kalmamıştı. Dost diye yanına gelenler de onun oyununu, ona oynuyordu. Yuvarlak dünya dönüyordu, aynı oyun tekrar ediyordu.



“Menan Dede, ben bu oyunu sevmedim, gidelim.”

“Gidelim torunlar, gidelim. Kulaklara küpe olsun diye bir gerçeği belirtelim: İslamiyet, kötü huylarımızı iyiye döndürmek için gelmiştir. Sürünen Müslümanlar ise, kötü huylarını koruyup İslamiyet’i kendi sularında akıtmak istiyorlar. Bunun için sular kirli akıyor torunlar, gidelim. Gidelim de gerçek Müslümanları bulup onlarla birlik olalım.”